

Hivatkozni a következő formában:

**Fedinec Csilla: Uzkokolejka: Az ukrainai előrehozott választások mérlege
EGYENLITŐ, 2008. 4 . sz. 20-24. old.**

Uzkokolejka
– az ukrainai előrehozott választások mérlege –

Ukrajna az utóbbi másfél évtizedben a választási rendszerek kísérleti terepe volt. 1994-ben került sor az első választásokra többségi rendszerben. 1998-ban és 2002-ben vegyes választási rendszert alkalmaztak, 4%-os parlamenti küszöbvel. 2006-ban már arányos rendszerben tartották meg a parlamenti választásokat, a bejutási küszöböt 3%-ra csökkentették. Ez tisztította, átláthatóbbá tette a kezdeti zavaros parlamenti viszonyokat. Az 1990 – az utolsó szovjet típusú parlament megválasztása – és 1994 – Leonyid Kucsma államfővé választása – közötti időszakban a parlament dominált a politikai színtéren. Leonyid Kravcsuk, a köztársaság addigi első emberének államfővé választása 1991. december 1-jén még csak jelképes volt. Az 1994 utáni alkotmányozási folyamatban elnöki-parlamentáris rendszer alakult ki. Kucsma elnök 1999-es újraválasztásával azonban erőteljes lépések történtek az elnöki rendszer meghonosításáért. Autoritárius eszközökkel befolyásolta a parlament működését, lényegében felülírva alkotmányos jogosítványait. Ezen a helyzeten a 2004-es választásokra felerősödő ellenzék nyomására sikerült változtatni a 2004. december elején elfogadott és 2006-ban életbelépő alkotmánymódosítással, amely fél-elnöki rendszert vezetett be. Az államelnök jogkörének szűkítése azonban lényegében továbbra sem változtatott a felálláson, miszerint az államfő–miniszterelnök–parlament viszony kiegyensúlyozatlansága konfliktushelyzetekhez vezet. A parlament hol államfő-, hol miniszterelnök-párti, amikor a két jogi méltóságot két különböző pólus – jobb- és baloldal – adja.

Népvándorlás kora a parlamentben

Az 1994-es választásokon az 5.600 képviselőjelöltből az első fordulóban csak 49 képviselőt, a másodikban újabb 289 képviselőt sikerült mandátumhoz juttatni, végül 366-an ülhetek be a 450 fős parlamentbe. Az újabb és újabb pótválasztások elhúzódtak a következő soros parlamenti választásokig. 30 körzetben így sem sikerült megválasztani a képviselőt. A 28 induló politikai pártból a kommunisták, a népi mozgalom, a parasztpárt, a szocialisták lépték át a parlamenti küszöböt, de rajtuk kívül még kilenc párt képviselője jutott be a Legfelsőbb Tanácsba (Ukrán Köztársasági Párt, Ukrán Nacionalisták Kongresszusa, Ukrajna Kereszténydemokrata Pártja, Ukrajna Demokratikus Újjászületésének Pártja, Ukrajna Demokratikus Pártja, Munkapárt, Ukrajna Szociáldemokrata Pártja, Ukrán Konzervatív Köztársasági Párt, Ukrajna Társadalmi Kongresszusa).

1998-ban a képviselők felét pártlistákon, másik felét egyéni körzetekben választották meg. 21 önálló politikai párt és 9 politikai tömörülés vett részt a választásokon, közülük a parlamenti küszöböt Ukrajna Kommunista Pártja, Ukrajna Népi Mozgalma, a szocialista párt és a parasztpárt közös baloldali blokkja, az

Ukrajnai Zöld Párt, a Népi Demokratikus Párt, a Társadalom Párt, Ukrajna (egyesített) Szociáldemokrata Pártja, Ukrajna Progresszív Szocialista Pártja tudta átlépni. A rendkívül szétagolt parlament képtelen volt megválasztani a parlamenti elnököt. A helyzetet az Alkotmánybíróság 1998. december 3-i határozata változtatta meg, mely megerősítette a párton kívüli képviselők jogát parlamenti csoport alakítására, valamint lehetővé tette parlamenti frakció megalakítását minden olyan párt számára, amely bejutott a törvényhozásba, függetlenül attól, hogy egyébként sikerült-e elérnie a 4%-os parlamenti küszöböt. Ezzel megindult a Legfelsőbb Tanács átstrukturálódása. Az addigi nyolc frakció mellett újabb frakciók és csoportok jöttek létre. A parlamenti mozgások még kevésbé tették lehetővé valamiféle stabil többség elérését. A parlamenti frakciókon és csoportokon belüli vándorlásokra vegyük példának Kovács Miklóst, a ciklus egyetlen magyar honatyáját, aki 1998. május 12-től független, 1998. július 22-től az El nem kötelezettek csoportjának tagja, 2000. március 16-án független, másnapról, március 17-től a Szolidaritás csoport tagja volt. A 450 képviselőből kevesebb mint 200-an maradtak a helyükön a ciklus végéig, összességében a képviselők több mint 460-szor ültek át egyik székéből egy másikba.

A fegyverropogástól sem mentes, durva kampánnyal járó 2002-es parlamenti választások már jóval kevesebb politikai erő parlamentbe jutását tették lehetővé. A kormányfőt adó oldal – egyben az államfő ellenzéke (Viktor Juscsenko Mi Ukrainánk Blokkja, Julia Timosenko Blokkja, a kommunista és a szocialista párt) együtt közel 60%-ot szerzett, az elnökpárti oldal, szinte a teljes írott és elektronikus sajtót kisajátító Egységes Ukrajna, valamint Ukrajna (egyesített) Szociáldemokrata Pártja pedig ennek egyharmadát tudta csak elérni szavazatokban.

A következő etapban, 2006 márciusában először sikerült a regnáló államfőhöz közel álló pártoknak (Julia Timosenko Blokkja, Mi Ukrainánk Blokk, Szocialista Párt) megszerezni a többséget. A szocialisták kis létszámú képviselőcsoportja nem számíthatott a miniszterelnöki pozícióra, azt viszont nem fogadta el, hogy szövetségeseiktől, az egyébként jobboldali tömörülésektől nem kapták meg a parlamenti elnöki tisztet, amire joggal számítottak, hiszen nélkülük nincs meg a parlamenti többség. A Régiók Pártja és a Kommunista Párt viszont belement az alkuba, s közösen megválasztották a szocialista házelnököt a párt elnöke, Olekszandr Moroz személyében. Ezzel a parlamenti arány átfordult az államfő „ellenzékének” oldalára. A folyamat nem állt meg, hanem tovább terebélyesedett. Egyre több képviselő állt fel az ellenzék soraiból és ült át a miniszterelnököt, Viktor Janukovicst támogatók táborába. Viktor Juscsenko államfő tartott attól, hogy a kormánykoalíció elérheti a parlamentben az ügdyöntő kétharmados többséget. Bejelentette, hogy feloszlatja a parlamentet és új választásokat ír ki. Már a rendelet aláírásának napján a miniszteri kabinet vétót emelt ellene, arra hivatkozva, hogy az alkotmányellenes. Mindkét fél az alkotmánybírósághoz fordult, amely halogató álláspontra helyezkedett. Ez is jelezte, hogy bármilyen döntés szülessen, nemcsak jogi problémát kell megoldani. Az államfő nem reagált a miniszterelnök ultimátumaira a parlamentet feloszlató rendelet visszavonását illetően – egyébként a parlament működött, mintha mi sem történt volna –, és nem vette fel a kesztyűt arra a fenyegetőzésre sem, hogy amennyiben előrehozott parlamenti választások lesznek, akkor államfőválasztást is kell tartani. A parlament szocialista elnöke a parlament ülésén kijelentette, hogy az egész botrányos ügy mögött Julia Timosenko áll, aki bujtogatja az államfőt. Az 1990-es években videókölcsönzésből élő, majd a gazdasági szektor állami felügyeletének legmagasabb pozíciójába emelkedő Julia Timosenko, akit saját bevallása szerint demokratikus nézeteiért később meghurcolt az ügyészség, állította: nem is számít az alkotmánybíróság döntése.

Az alkotmánybíróság végül állást foglalt és megsemmisítette az államfő rendeletét az előrehozott választásokról. Ez azonban nem csillapította le a kedélyeket, a felek közös megegyezésével 2007. szeptember 30-án megtartották az előrehozott parlamenti választásokat. A felfokozott hangulatban először történt meg, hogy pro forma sem foglalkozott egyik fél sem pártprogramok kifejtésével.

Sakktábla fekete lóval

Izgalmasan telt a szavazatszámolások éjszakája. Az oly sokszor mérleg nyelvét játszó szocialisták görbéje hol fölé, hol alá ment a 3 százaléknak, végig nagyon a határon mozgott. Nagy kérdés volt, hogy az előző parlamenthez képest mennyire képesek átrendeződni a viszonyok. Arra lehetett számítani, hogy a feszült helyzetben nem tud új erő bekerülni a törvényhozásba, a kérdés csak az, hogy a szavazók kinek adnak igazat a vitában: a regnáló miniszterelnök vagy a regnáló államfő táborára adnak le több szimpátiaszavazatot. Ekkor jött a meglepetés. A Régiók Pártja 34,37%-ot (több mint 8 millió szavazó), Julia Timosenko Blokkja 30,71%-ot (több mint 7 millió szavazó), a Mi Ukrajnánk – Népi Önvédelem Blokk 14,15%-ot (3,3 millió szavazó), Ukrajna Kommunista Pártja 5,39%-ot (1,25 millió szavazó) szerzett. A szocialisták a maguk 2,86%-ával kiestek, viszont befutott az előző parlamenthez képest egy új szereplő: Litvin Blokkja 3,96%-kal (közel 1 millió szavazó). Az egyes megyékben a választásokat vagy Timosenko Blokkja, vagy a Régiók Pártja nyerte meg, kivéve Kárpátalját, ahol az államfő Mi Ukrajnánk Blokkja verte a mezőnyt. A 2006. évi szavazati arányokhoz képest a Régiók Pártja, a Mi Ukrajnánk és a kommunisták is növelni tudták szavazóbázisukat 1-2 százalékkal, majdnem másfélszer annyi támogatója lett Timosenkónak, ám a szocialistáknak, akik elpártoltak korábbi parlamenti szövetségesüktől, a jobboldaltól, kiléptek a ciklus narancsos koalíciójából, megfelelődött a tábor. Október 1-jén reggel az ország arra ébredt, hogy Timosenko bejelentette: ő lesz a miniszterelnök.

Timosenkóék és a Mi Ukrajnánk csak látszatra azonosak előző ciklusbeli önmagukkal. Timosenko saját pártja (Haza Összúkrán Egyesület) és az Ukrán Szociáldemokrata Párt mellé bevette a Reformok és Rend Pártot; Juscsenkóék kiiktatták az Iparosok és Vállalkozók Pártját (amely az előző parlamenti ciklusban kilépett a blokkból, az egyik „vándorló” párt) és a banderista hagyományokat követő, radikális Ukrán Nacionalisták Kongresszusát. Saját pártja, a Mi Ukrajnánk Népi Szövetség, valamint Ukrajna Népi Mozgalma, az Egység Ukrán Köztársasági Párt és a Kereszténydemokrata Párt mellé bevette az Ébredés Polgári Pártot, Ukrajna Európai Pártját, a Honvédők Pártját, az Előre Ukrajna Politikai Pártot és az Ukrán Néppártot. Ezzel a két jobboldali parlamenti erő továbbra is kisebb pártok érdekszövetsége, míg a baloldalon a kommunisták és a Régiók Pártja egységes erőt képviselnek, önállóan képesek a parlamentbejutásra, sőt, az utóbbi a szavazati arányok tekintetében a választásokat is megnyerte. Ám nézzük, ki az a Litvin, a fekete ló a parlamentbe jutók között.

Ukrajnában több mint 15 millió ember, a lakosság egyharmada falun él. Ők jelentik azt a potenciált, ahonnan az agrárkomplexum felveszi a munkaerőt. Az állami költségvetésben a „fekete lyuk”, ahová hatalmas pénzeket investálnak egyre növekvő mértékben: például 2001-ben 926 milliárd hrivnyát, 2005-ben pedig már 4,3 milliárdot. A mezőgazdasági átalakulás kimért, éles fordulatoktól mentes folyamat volt a kezdetektől fogva, ami köszönhető a politikai érdekképviselők hozzáállásának is. 1992-ben alakította meg Ukrajna Parasztpártját a mezőgazdasági nagyvállalatok vezetőit és a kolhozelnököket képviselő Szerhij Dovahany, valamint Szovjet Ukrajna

volt mezőgazdasági minisztere, Olekszandr Tkacsenko. A párt az agrárkérdésben igen konzervatív, a Szocialista és a Kommunista Párthoz közel álló álláspontot képviselt. Az 1998-as választásokon a szocialisták és a parasztpártiak szövetségben jutottak be a parlamentbe, ahol azonban az utóbbiak az újválasztott Leonyid Kucsma elnök agrárreform-törekvései miatt a konformizmust választották. Ezzel kezdetét vette a háttérbe szorulásuk. A parlamenti frakció parlamenti csoporttá zsugorodott, majd az is feloszlott. Ezt a rést használta ki Ukrajna Agrárpártja, amelyet 1996-ban hozott létre Mihajlo Zubec miniszterelnök-helyettes Pavlo Lazarenko miniszterelnök támogatásával. 2000 után az Agrárpárt taglétszáma erősen megugrott, kiterjedt országos hálózata alakult ki, jórészt mesterséges, oktrojált módszereknek köszönhetően. 2002-ben a Parasztpárt már nem, az Agrárpárt viszont az Egységes Ukrajnáért Blokk tagjaként bejutott a parlamentbe. Leonyid Kucsma elnök azonban több lehetőséget igyekezett meríteni a hatalmas falusi szavazóbázisból, ezért a párt élére új embert állíttatott a parlament akkori elnöke, Volodimir Litvin személyében. Litvin megváltoztatta a párt nevét Népi Agrárpártra, majd Néppártra. 2006-ban Litvin Népi Blokkja (Néppárt, Igazságosság Baloldali Összefogás Párt, Ukrajnai Demokrata Parasztpárt) nem jutott be a parlamentbe, mindössze 2,44%-ot szerzett, ami alig több mint 600 ezer szavazót jelentett. A Litvin-formáció 2007-ben sem vált ugyan az agrárok tömegreprezentációjává, azonban új összetételben – a Néppárt és Ukrajna Munkapártja alkotja a blokkot – a parlamentbe jutást mégis sikerült abszolválni.

A magyar kártya

Az időszakban, 1990 óta lezajlott parlamenti választások – melyekre úgy tekintettek a kárpátaljai magyar érdekképviseleti szervezetek, hogy a mandátum erősíti meg az adott szervezet legitimitását, különösen a Magyar Állandó Értekezlet időszakában – mindannyiszor magyar–magyar párbajt is hoztak. 1989-ben alakult meg az első magyar érdekvédelmi szervezet, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség, amelyen belül gyorsan végbement a generációváltás, ami markáns szemléletváltozást is hozott és máig kihatóan polarizálta a kárpátaljai magyar eliteket. Az 1994-ben létrejövő Kárpátaljai Magyar Szervezetek Fóruma egyesítette többek között a KMKSZ-ből kivált, vele egyet nem értő régi, illetve újonnan alakult egyesületeket. A KMSZF abban gondolkodott, hogy Ukrajnában, az ukrajnai politikai erőkkel kialakított viszony által kell foglalkozni a magyarság ügyével, s ebben a központ Ungvár, a megye fővárosa, az összes fontos intézménnyel, közte az egyetemmel, s a magyar szakkal, ahol az addigi kárpátaljai magyar elit rekrutációja végbement, s amelynek ez a szerepe az 1990-es években egyre csökkent. A KMKSZ a Beregszász központú magyar autonóm körzet, Tisza melléki járás, illetve magyar tankerület létrehozásán kezdett el módszeresen dolgozni.

A Fórum szerepét egyre inkább átvette az Ukrajnai Magyar Demokrata Szövetség, amelyet 1991. októberében hozott létre a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség, a Lembergi Magyarok Kulturális Szövetsége és a Magyarok Kijevi Egyesülete Fodó Sándor elnökletével. Az 1995. júniusi ungvári közgyűlésén Vass Tibor főtitkár a szövetség addigi munkáját értékelve kijelentette: nincs mit elmondania, mert a szövetség nem működött. 1996. márciusában az UMDSZ új elnököt választott Tóth Mihály parlamenti képviselő személyében. 1997-ben a KMKSZ felfüggesztette tagságát az UMDSZ-ben. Ezzel véglegessé vált a két táborra szakadás.

1990-ben Fodó Sándor, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség akkori elnöke indult a kijevi parlamenti mandátumért, majd váratlanul visszalépett és a

szövetség nevében a szavazókat egy ukrán jelölt, Vaszil Sepa támogatására szólította fel, amit azok meg is tettek. 1994-ben a KMKSZ-ből kivált szervezetek Tóth Mihályt jelölték, aki nyerni tudott Fodóval szemben, nem utolsó sorban az utóbbi kampányának a szavazók táborában visszatetszést keltő lejárató hangneme következtében. Újabb négy év múlva Tóth alul maradt az új KMKSZ-elnökkel, Kovács Miklóssal szemben, illetve látszólag magánakcióban az Ukrajnai Szociáldemokrata Párt (egyesített) listáján sikertelenül indult a választásokon a teljesen háttérbe szorult Fodó Sándor. Ezért a lépésért Fodót a KMKSZ etikai bizottsága elé idézték, minden különösebb következmény nélkül.

A USZDP(e) ezzel nem vonult ki a magyar közéletből. A 2002-es választásokon Kovács Miklóssal, a KMKSZ támogatottjával szemben Gajdos Istvánt, az USZDP(e) beregszászi elnökét indította, aki mögé felsorakozott az UMDSZ is. Kovács esélyeit csökkentette, hogy a jelöltek között szerepelt egy vele azonos nevű, a közéletben egyébként teljesen ismeretlen személy is, aki ezzel a névazonossággal nyilvánvalóan sok szavazatot elvitt. A sokadik átszámolás, fellebbezés, panasz, végül Legfelsőbb Bírósági döntés után Gajdos kapta meg a mandátumot. A botrányokkal övezett választásokkal kapcsolatban Hennagyij Moszkal, Kárpátalja akkori kormányzója annak a véleményének adott hangot, hogy Magyarország nyíltan felvállalta Kovács támogatását, ami direkt politikai beavatkozás, s nem első eset, hogy ilyen közvetlen beavatkozás mérgecsíti az ukrajnai magyar szervezetek egymás közötti vitáit. A KMKSZ választmánya nyilatkozatban mondta ki, hogy Gajdos győzelmét durva visszaélések, szavazócédulák utólagos jogtalan megsemmisítése eredményezte, így a végeredmény nem felel meg a választók akaratának, Kovács a 72-es körzet magyar többségű településeinek döntő többségében nagy fölényrel győzött, így a KMKSZ legitimitásához nem férhet kétség, az továbbra is a kárpátaljai magyarság legjelentősebb érdekvédelmi szervezete. A vita lényege a legitimitáció körül forog. A KMKSZ legfőbb érve ebben, hogy az UMDSZ, vele ellentétben, nem vett részt a választásokon, az általa támogatott parlamenti képviselő egy hatalom levő ukrán párt képviselője. Ha szó szerint vesszük a jelölést, akkor a szavazócédula megfelelő rubrikája szerint ekkor Kovács „önjelölt”, Gajdos az USZDP(e) jelöltje volt, civil szervezet ugyanis nem állíthatott képviselőjelöltet. Gajdos a 2004-es, narancsos forradalommal fűszerezett ukrajnai államfőválasztás alkalmával megváltozó erőviszonyok közepette azonban átült a Szocialista Párt frakciójába, ami – az UMDSZ kivételével – minden oldalról erősen megtépázta politikusi tekintélyét.

Miután Ukrajna Legfelsőbb Bírósága elutasította Kovács Miklós KMKSZ-elnök jogorvoslati kérelmét a 72-es választókörzetben tapasztalt csalásokkal kapcsolatban, Kovács az Európai Emberjogi Bírósághoz fordult, amely 2006 elején értesítette, hogy napirendre tűzi a 2002-es ukrajnai parlamenti választásokkal kapcsolatos beadványát. 2008 februárjában Strasburgban kimondták: valóban csalás történt, Gajdos törvénytelenül jutott mandátumhoz.

Merőben megváltoztatták a helyzetet a 2006-os parlamenti választások. Kárpátalján megalakultak az első magyar pártok. Ekként jegyeztette be magát a KMKSZ Kovács Miklós elnökletével (KMKSZ Ukrajnai Magyar Párt) és megalakult az Ukrajnai Magyar Demokrata Párt (UMDP) Gajdos István elnökletével. Egyik pártnak sem volt reális esélye arra, hogy elérje a 3 százalékos parlamenti küszöböt, a valódi tét a helyi önkormányzati helyek megszerzése volt. A 2007-es előrehozott parlamenti választások alkalmával mindkét magyar párt jelöltje felkerült egy-egy nagy párt listájára, azonban ezúttal sem sikerült bejutniuk a törvényhozásba. Kovács Miklós, a KMKSZ elnöke a 99. volt Juscsenko Mi Ukrajnánk Blokkjának listáján, ugyanazon a listán, ahol a Mi Ukrajnánk kárpátaljai megyei tanácsi frakcióját vezető

Mikola Vehesnek, az Ungvári Nemzeti Egyetem rektorának csak a 180. hely jutott. A Szocialista Párt listáján pedig a 11. helyre került Tóth Mihály, a másik magyar párt tiszteletbeli elnökének. Ha a szocialisták egyáltalán bekerültek volna a parlamentbe, akkor Tóth biztos befutó. Kovácsnak a befogadó politikai tömörülés erejéhez mért előkelő listás helye azonban nem kecsegtetett sok reménnyel. A magyar pártok meglepő pozicionálása mögött feltételezhetjük a külföldi pártsegítséget.

Narancsos úton Európába

Az előrehozott választásokkal semmi sem tisztázott Ukrajnában. Timosenko Blokkjának és a Mi Ukrajnánk Blokkjának vezetői aláírták a megállapodást koalíciós kormány alakításáról, a Regiók Pártja azonban és maga Viktor Janukovics is azon a véleményen van, hogy nagykoalíció nélkül továbbra sem lesz egyensúly. Petro Szimonenko, a Kommunista Párt elnöke máris megvádolta Timosenkóékat és a Mi Ukrajnánkat, hogy a kulisszák mögött megkezdték az alkudozást a parlamenti szék várományos képviselőjelöltekkel, politikai hátszelet ígérve gazdasági érdekeltségeikhez. Jusczenko államfő továbbra is hangoztatja, hogy Ukrajna külpolitikai céljai közt elsőrendű az EU-hoz és a NATO-hoz való csatlakozás. Ebben azonban a Regiók Pártját nem látja partnernek. Egyébként az új összetételű – 450 tagú – parlamentben a Régiók Pártja 175, Timosenko Blokkja 156, a Mi Ukrajnánk 72, a kommunisták 27, Litvin Blokkja 20 mandátumra számíthat. A kormányfőválasztó parlamenti többség 225 plusz egy szavazat. A parlamenti matematika ezúttal is igen erős pártfegyelmet kívánna.

2006-ban a márciusi választások után június végére sikerült kormányt alakítani, bár az alkotmány erre egy hónapot szab (a hivatalos végeredmény kihirdetése után, amire 2007-ben október 15-én került sor), hozzákötve az államfő jogához, hogy határidő-túllépés esetén új választásokat írjon ki. A jogi szabályozás ördöge, hogy ugyanebben az alkotmányban az is szerepel, hogy a megtartott választások után egy éven belül nem lehet új választásokat tartani. Döntsen az alkotmánybíróság, ha muszáj. Azonban ez sem 2006-ban, sem most nem valós veszély, addig, amíg a mérleg nyelve nem kezd billegni. A kulcskérdés Julia Timosenko személye. Timosenko eltántoríthatatlanul ragaszkodik a miniszterelnöki székhez. Ült már bársonyszékben: 1999–2001-ben miniszterelnök-helyettesként (ekkor Jusczenko volt a miniszterelnök), 2005-ben pedig miniszterelnökként (ekkor Jusczenko volt az államfő). Elvbarátai és ellenfelei is tudják, mit várhatnak tőle. Tudják ezt a gazdaság szereplői és az elemzők is. Jelzés értékű a jövőre nézve, hogy a Mi Ukrajnánk számos képviselője ódzkodik tőle, ez az első számú oka annak, hogy késik a megegyezés, bár a narancsos útnak áll a zászló. Az ország keleti határain a vonatok széles nyomtávon robognak át; a nyugati határoknál azonban át kell állni az uzkokolejkára, a keskeny nyomtávra, amihez stabil felépítmény kell. A gazdaság már reagált a belpolitikára: erősen megy fel mindennek, közte az élelmiszereknek és az energiahordozóknak az ára, egyre magasabb az infláció. A stabil egyensúly beláthatatlanul messze van.

2007. november 15.

Keretbe be lehetne tenni a következő **Mellékletet**:

Az ukrán parlament tájékoztatója a 6. összehívású Legfelsőbb Tanács első ülészaka megnyitását Előkészítő Képviselői Csoport munkájáról. Napirendi

pont: a Képviselői Csoport elnökének megválasztása. 2007. november 14. 17 óra 57 perc.

Forrás:

http://portal.rada.gov.ua/rada/control/uk/publish/article/news_left?art_id=101552&cat_id=37486 (2007-11-15)

„Az ülésen részt vett az Előkészítő Csoport minden tagja, akik Ukrajna hatodik összehívású Legfelsőbb Tanácsának öt politikai erejét képviselik.

Az ülés résztvevői több javaslatot tettek az elnök személyére. Többek között javasolták A. Martinyukot (Ukrajna Kommunista Pártja), R. Zvaricsot (Mi Ukrajnánk Népi Önvédelem Blokk), J. Vinszkijt (Timosenko Blokkja). Egyik jelölt sem kapta meg a szavazatok többségét. A jelenlevők javasolták, hogy az Előkészítő Képviselői Csoport elnökét, elnökhelyettesét, titkárát egyetlen döntéssel válasszák meg. Az ülés résztvevői elvetették ezt a javaslatot.

Vita után Olekszandr Turcsinov, Timosenko Blokkjának képviselője javasolta, hogy az Előkészítő Képviselői Csoport elnökének válasszák meg a Régiók Pártja képviselőjét. Ihor Sarov, Litvin Blokkjának képviselője kijelentette, hogy a mai napon feltétlenül meg kell választani az Előkészítő Csoport vezetőit és nem érti, hogy miért nem lehet a Csoport vezetője példának okáért Olekszandr Jefremov, a Régiók Pártjának képviselője.

A Régiók Pártjának képviselője szünetet kért, hogy konzultálhasson a kérdésben. A szünet után a Régiók Pártja képviselői Valentin Matvejevet, Ukrajna Kommunista Pártja képviselőjét javasolták a Csoport elnökének. A javaslatot azzal indokolták, hogy Matvejev tisztában van a Legfelsőbb Tanács munkájával és ügyrendjével. Hangsúlyozták, hogy ez a jelölt lenne alkalmas arra, hogy megszervezze az Előkészítő Csoport munkáját.

A szavazás eredményeképpen V. Matvejev jelölését 15-en támogatták a szükséges 16 helyett.

Ezzel az ülés véget ért.

Az Előkészítő Képviselői Csoport következő ülésére csütörtökön, november 15-én 15 órától kerül sor.”